

HELEN FIELD SOVÁ

**DOKONALÉ
STOPY**

DETEKTIVKA

PLUS

Dokonalé stopy

Vyšlo také v tištěné verzi

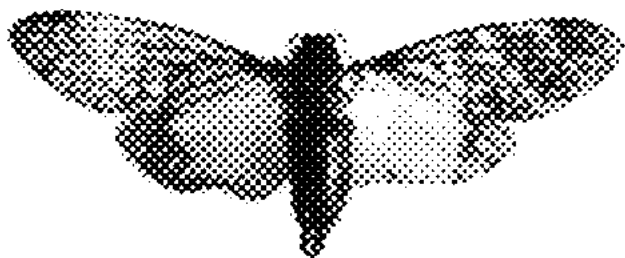
Objednat můžete na
www.nakladatelstviplus.cz
www.albatrosmedia.cz

Helen Fieldsová
Dokonalé stopy – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA** a.s.

DOKONALÉ STOPY

HELEN FIELDSOVÁ

**DOKONALÉ
STOPY**

PŘELOŽILA NELA KNAPOVÁ

PLUS

Pro Davida, Gabriela, Solomona a Evangeline,
kteří mě nechávají psát ve stroji času,
kde *už jen pět minutek* v mém světě znamená,
že v tom jejich uběhnou vždy alespoň dvě hodiny.

KAPITOLA

PRVNÍ

S takřka otcovskou péčí položil tělo na zem a všechny končetiny doširoka roztáhl, aby jí mohl po kůži volně proudit vzduch. Měla popelavou barvu, ale vypadala pokojně, řasy se jí na sinalé tváři vyjímalý, rty měla bezbarvé. Líbila se mu tak víc, než když ji viděl poprvé. Její rozprostřená obnaženost byla odpudivá, ale nutná. Nemůže z ní zůstat nic. Žádná upomínka její minulosti, žádná spojitost se životem, který opouštěla. V mnoha ohledech ji tu očišťoval. Velice pečlivě šlápl na horní polovinu levé paže a přenesl na ni celou svou váhu, až ucítil, jak mu nohou projelo křupnutí, když se jí kosti roztřístily. Až když se ujistil, že je hranice bezchybně připravená, vytáhl z kapsy u kalhot malý hedvábný váček. Vysypal si ty bílé klenoty do dlaně, promnul je mezi prsty, vychutnával si rozporuplnost mezi jejich hladkostí a ostrostí a pak jí je všechny až na jeden nasypal do úst jako drobné do kašny pro štěstí. Zdálo se mu škoda pálit něco tak dokonalého, ale nemohl ušetřit ani kousek tkáně. Tělo nechal přes noc naložené v hořlavíně, marinádě, zavtipkoval si, pro případ, že by sem někdo zabloudil dříve, než předpokládal, byt něco tak amatérského by se mu nemohlo stát.

Než z kamenné chýše odešel, jako třešničku na závěr upustil na podlahu cár zakrváceného hedvábného šátku. Zakryl ho těžkým kamenem, který jej přišpendlil k zemi. Škrtnutí zápalkou, zaskřípění prastarých zrezivělých pantů, bafnutí plamenů pohlcujících kyslík a bylo hotovo. Kovovou baseballovou pátku odnesl přiměřeně daleko a zamaskoval ji kameny. Vyleštil ji tak, aby na ní nezbyly žádné otisky, pouze na rukojeti nechal pro lidské oko neviditelnou, zato pod UV

světlem odhalitelnou krvavou skvrnu. Ještě o pár kroků dál zanechal poslední zub, z něhož visela lepivá vlákna dásně, a potom přes něj kopl vrstvu zeminy. To bude stačit.

Zpátky musel pěšky. Nebylo to daleko, ale ve tmě musel jít opatrně, takže postupoval pomalu. Teplota se i v podhůří pohybovala pod bodem mrazu. Dechem zamlžoval ostré kontury hvězd nad sebou. Bylo to nádherné místo pro poslední odpočinek, pomyslel si. Měla štěstí. S takovým výhledem opustí svět jen málokdo. Za chvíli už oblé hřbety pohoří Cairngorms mizely za ním v mlze. Až na ně dopadne ranní světlo, zbarví se jejich holé kamenné vrcholky v kontrastu s oblohou do fialovošedého odstínu a budou vypadat téměř jako měsíční krajina. Ve zpětném zrcátku sledoval, jak se obrovský masiv zmenšoval a měnil na nízké pahorky. Už nikdy se sem nevrátí, pomyslel si. Rozloučení se vydařilo. Opravdu to bylo dokonalé místo.

Do Edinburghu to stále ještě byla aspoň hodina cesty a předpověď ohlašovala déšť, ale ten plameny neuhasí. Až začnou padat první kapky, žár bude už tak silný, že by pustošení ohně dokázala zastavit jen potopa. Podstatné teď bylo, aby se dostal domů tak rychle, jak mu to okolnosti dovolí. Měl před sebou ještě spoustu práce.

Ta ženská to vzdala dříve, než předpokládal. Kdyby byl na jejím místě, bojoval by až do poslední chvíle, veškerý svůj vztek by vлил do odporu. Ona místo toho škemrala, žebrala a nakonec jen slabě vzlykala a naříkala. Život nemá velkou cenu, přemítal, protože většina populace jeho hodnotu nedokáže docenit. On to dovedl. Soustavně se vydával až na pokraj svých schopností, ustavičně se zdokonaloval, překonával sám sebe. Lačnil po vědomostech tak, jako ostatní prahli po penězích, a proto měl potíže najít sobě rovného. Z toho důvodu ji byl nucen zabít. Bez její oběti by byl navždy obklopen ženami neschopnými uspokojit jeho intelekt.

Při řízení poslouchal jazykové CD. Každý rok si s oblibou osvojil nový jazyk. Letos to byla španělština. Je oproti jiným jednodušší, připustil si provinile, ale koneckonců ho teď zaměstnává vyčerpávající

množství povinností. Nelze očekávat, že během tak zevrubného přípravného výzkumu a cestování pochyty něco složitějšího.

„Vždyt jsem doteď neměl volnou chvíli.“ Z příkopu u silnice vystřelil zajíc. Dupl na brzdu, ne kvůli tomu, aby se mu vyhnul, nýbrž proto, že ho pohyb na okraji zorného pole nečekaně překvapil. „Krucifix!“ Byl roztěkaný a opět si mluvil pro sebe. To dělal, pouze když byl přetažený. A ve stresu. Večer předtím šel pozdě spát, protože se s ní dohadoval. Prý že přesvědčit inteligentní ženu, aby udělala, co je pro ni nejlepší, je snadná věc, to určitě. Bylo to náročné, a to i pro muže jeho schopností. Čím oduševnělejší, tím těžší je to práce. Ale nakonec mu to přineslo o to větší uspokojení.

Na kraji Edinburghu zastavil a napil se vlažné kávy z termosky. Kávárnu nemohl riskovat. Ačkoliv by mu patrně nikdo pozornost nevěnoval – kdo by chtěl civět na obstarožního plešatícího muže s povislým břichem –, bylo by od něj hloupé, nechat se zachytit na nějaké bezpečnostní kameře u silnice vedoucí z hor do města.

Hlas z CD v pozadí pořád něco španělsky hučel, až ho nakonec vypnul. Byl to skutečně mimořádný den, tak proč by si nemohl dopřát pauzu? Doma na něj čekala dáma, která potřebovala zvláštní péči a pozornost. Nějakou dobu nebude moct zřetelně mluvit, patrně bude potřebovat hodiny logopedie. Naštěstí pro ni ovládal řadu oborů a mohl jí pomoci. Bude to pro něj potěšení i pocta, stát se jejím učitelem.

KAPITOLA

DRUHÁ

Inspektor Luc Callanach přemítal, za jak dlouho odezní jízlivé poznámky na jeho adresu, ačkoliv ještě ani nezačaly kolovat. Na kriminálním oddělení skotské policie v Edinburghu byl terpve druhý den. Sídlilo v postarší, depresivně šedé budově, která jako špičkové kriminalistické středisko ani za mák nevypadala. První den proběhl hladce, absolvoval jen informativní schůzky a setkání s nadřízenými, kteří příliš dbali na politickou korektnost, než aby se odvážili prohodit vtip na adresu jeho přízvuku či národnosti. Jeho podřízení už tak ohleduplní nebudou. Skotská policie asi sotvakdy dříve musela do svých řad přijmout napůl Skota a napůl Francouze.

Callanach měl pronést proslov na uvítanou, v rámci něhož vysvětlí, jak chce pracovat a co od mužů a žen pod svým velením očekává. Jakmile ho uvidí, bude zle – s nepoddajnými tmavými vlasy, hnědýma očima, olivovou pletí a orlím nosem vypadal jako typický Francouz. Až otevře pusou, bude to ještě horší. Mrknul na hodinky a moc dobře si uvědomoval, že si na něj už všichni brousí zuby. Nechat je čekat mu na bodech nepřidá, tedy ne že by mu nějak zvlášť záleželo na tom, co si o něm myslí, ale nechtěl si zadělat na zbytečné rozbroje.

„Ticho. Začneme,“ oznámil, napsal přitom svoje jméno na bílou tabuli a ignoroval nevěřící pohledy. „Teprve nedávno jsem se sem přestěhoval z Francie a všem nám bude nějakou dobu trvat, než si vzájemně zvykneme na svůj přízvuk, takže mluvejte jasně a pomalu.“

Bylo ticho a pak se ze zadního rohu místnosti, kde se tlačilo příliš mnoho lidí na to, aby bylo možné určit mluvčího, ozvalo něco jako:

„No to si snad dělá prdel!“ Okamžitě následovalo zasyčení, které bylo zřetelně ženského původu. Callanach si promnul čelo a ovládl touhu podívat se na hodinky, zatímco čekal na nevyhnutelný příval otázek.

„Prosím vás, inspektore, není Callanach skotský jméno? Já jen že jsme nečekali někoho tak... kontinentálního.“

„Narodil jsem se ve Skotsku a vychován jsem byl bilingvně. To je všechno, co potřebujete vědět.“

„Bi-co? Je to tady vůbec legální?“ houkla jakási blondýna a osazenstvo tím značně pobavila. Callanach pozoroval, jak žena sleduje reakci svého okolí, a pochopil, že se na ně snaží udělat dojem, aby mezi mužské kolegy zapadla. S kamennou tváří znuděně čekal, až smích opadne.

„Očekávám pravidelná hlášení. Všichni budou přísně dodržovat hierarchii velení. Pokud jeden článek nepředá informace dál, vyšetřování vážne. Vyšší hodnost vás neospravedlňuje k tomu, abyste vinu dávali těm pod vámi, a nezkušenost není omluvou pro neschopnost. Chodte za mnou, pokud budete chtít probrat vývoj v případě nebo nějaký problém. Jestli si budete chtít postěžovat, zavolejte svojí matce. V současné chvíli máme otevřené tři případy, svoje přidělené úkoly znáte. Otázky?“

„Je pravda, že jste byl u Interpolu, pane?“ zeptal se nějaký konstábl. Callanach ho tipoval tak na pětadvacet, byl zvědavost a zapálenost sama. V jeho věku byl stejný, ale zdálo se mu to už strašně dávno.

„Ano, je,“ odpověděl. „Jak se jmenujete?“

„Tripp,“ řekl.

„Trippe, víte, jaký je rozdíl mezi tím, když spolupracujete na mezinárodním vyšetřování vraždy u Interpolu a když takové vyšetřování vedete ve Skotsku?“

„Ne, pane,“ odpověděl Tripp a oči mu vyděšeně těkaly zprava doleva, jako by to byl začátek nějakého přepadového testu.

„Vůbec žádný. U obou máte mrtvolu, truchlící pozůstalé, víc otázek než odpovědí a tlak z vrchu, aby se to vyřešilo co nejdříve a s co

nejmenšími náklady. I přes rozpočtové škrty nebudu tolerovat nedbalost. V sázce je příliš mnoho, než abyste pod vlivem vlastní nespokojenosti s momentálním množstvím přesčasů ubrali na nasazení, s jakým do práce jdete.“ Odmlčel se, rozhlédl se po místnosti a každému se upřeně podíval přímo do očí, aby svým slovům dodal ještě větší váhu. „Trippe,“ pronesl potom, „přijďte za mnou do kanceláře a vezměte s sebou ještě jednoho konstábla.“

Callanach z místnosti odešel bez rozloučení nebo zdvořilostního tlachání. Trippovi bezpochyby okamžitě dali sodu za to, že si ho takhle vybral, a celý tým už nově přiděleného inspektora náležitě propíral a nadával, proč vedení nedosadilo někoho zevnitř. Policejní práce byla ale všude na světě stejná. Jen káva se dost lišila. Nijak ho neudivilo, že tady byla zatraceně hnusná.

Kancelář mohl nejlépe charakterizovat jako účelovou. Až s povýšením se dočká přesunu do určitého pohodlí. Nicméně tam byl klid a dostatek světla a měl dokonce dva telefony, jako by se mohl rozpůlit a vyřizovat dva hovory najednou. Na podlaze byly položeny jen dvě krabice s osobními věcmi, které přijdou do zásuvek a na police. Ne že by mezi nimi bylo něco důležitého. Do Skotska přijel začít s čistým štítem. Připadalo mu logické zapustit nové kořeny v zemi, kde se narodil, nehledě na to, že to bylo jedno z mála míst, kde se jako občan mohl ucházet o místo u policejního sboru.

Na dveře kanceláře zatukal Tripp v závěsu s mladou ženou.

„Můžeme dovnitř, pane?“ zeptal se konstábl.

Callanach mávl rukou, ať vejdou. „A vy jste?“

„Konstábl Salterová, těší mě, pane,“ představila se, ale v půlce věty sklopila oči a zírala na svoje boty. Předvídatelnost jejich rozpaků ho namíchla. Ačkoliv by mu to nikdo nevěřil, Callanach pokládal svoji atraktivní tvář za hendikep, byl totiž pohledný takovým tím způsobem, který narušuje soustředění a dokáže zastavit dopravu (ověřeno). Málokdo chápal, že poslední dobou mu to bylo spíš ke škodě než k užítku.

„Salterová, popíšete mi postup od výchozí zprávy přes nařízení soudní pitvy po přípravu podkladů pro soudní řízení. Trippe, od vás chci kompletní informace k protokolům, evidenci a všemu kolem. Jasně?“

„Ano, pane, hned na to jdu.“ Tripp byl zjevně nadšen, že ho něčím pověřil. Salterová se zmožila jen na zamumlání do podlahy, což vzal jako souhlas.

„Konstáblové, nechali byste nás o samotě?“ ozval se hlas za nimi. Ve dveřích stála policistka v uniformě. Salterová s Trippem si dali odchod, ona mezitím vešla a nohou za sebou zabouchla dveře.

„Já jsem inspektorka Turnerová, a jelikož máme stejnou hodnost, tak myslím, že si můžeme tykat. Ava.“ Zeširoka se na něj zašklebila a na rozdíl od Salterové neměla nejmenší potíže podívat se mu do očí. Měřila zhruba 165 cm, byla štíhlá a kaštanové vlasy po ramena se jí kroutily, ačkoliv se je pokusila lapit do zajetí culíku. Nebyla krásná, ne podle měřítek soudobého marketingu, ale označit ji za hezkou by byla urážka. Měla jemné rysy a šedé oči posazené široko od sebe.

„Callanach. Podle tvého výrazu mi tady něco uniká. Chceš to rovnou vyklopit, nebo si musím tipnout?“

Ava Turnerová přešla jeho pohrdavý tón a bez rozpaků odpověděla. „No zaslechla jsem, jak se jeden seržant ptal, proč nám místo policisty poslali modela na spodní prádlo.“

„A jsme doma,“ podotkl.

„Hádám, že na to seš zvyklý. Jestli ti to pomůže, tak i když jsi fran-tík, vezmou tě na milost spíš než mě.“

„Jsi z Anglie?“ zeptal se a přesouval přitom zásuvkový kontejner na spisy.

„Jsem Skotka jak poleno, ale naši mě v sedmi letech poslali do anglického internátu, kde jsem chytila přízvuk. Takže by tu radši dostali drátem do oka než mě tady mít. Prostě si z toho nedělej hlavu. Kdyby ses jim hned z kraje líbil, měl bys to spočítané. A předpokládám, že jsi sem přijel s hroší kůží. Jestli budeš mít nějaký problém, tak se ozvi,

moje číslo máš na tom seznamu ve stole. Já se teď musím jít konečně převléct. Jdu z udílení obecních cen a tu uniformu nemůžu vystát. Tým máš fajn, jen se od nich nenech moc buzerovat.“

„Nemám v úmyslu se nechat buzerovat od nikoho,“ odvětil a zvedl přitom sluchátko jednoho z telefonů, aby se přesvědčil, že uslyší vytáčekcív tón. Když opět zvedl hlavu, zjistil, že mluví do prázdna k otevřeným dveřím. Svalil se do křesla za stolem. Vytáhl mobil, uložil si do něj několik nejdůležitějších čísel ze seznamu kontaktů a začal zvažovat, že vybalí první krabici, když dovnitř vpadl Tripp.

„Pardon, že ruším, pane, ale zrovna volal strážník z Braemaru. Našlo se tam tělo a chtějí s vámi mluvit.“

„V jaké části města je Braemar?“

„Není to tady ve městě, je to v Cairngormských horách, pane.“

„Propánakrále, Trippe, neříkejte za každou větou ‚pane‘ a vysvětlete mi, jak to vůbec může spadat do naší působnosti.“

„Mají podezření, že je to tělo pohřešované právničky Elaine Buxtonové, po které bylo před pár týdny tady v Edinburghu vyhlášeno pátrání. Našli tam kus látky, co odpovídá šátku, který měla na sobě, když byla naposledy spatřena.“

„To je všechno? Jiná spojitost tam není?“

„Všechno ostatní shořelo, pane, teda, pardon. Prý si mysleli, že budeme chtít být zapojení hned od začátku.“

„Dobře, konstáble. Sežeňte mi všechno k případu Elaine Buxtonové a pak mě spojte s Braemarem. Do patnácti minut chci mít na stole podrobné hlášení. Jestli to je opravdu naše pohřešovaná, tak vrah má před námi už dva týdny náskok.“

KAPITOLA

TŘETÍ

Callanach zavěsil telefon a přepadla ho únava, což si vysvětloval tím, že musel vyvinout příliš velké úsilí na dešifrování skotského přízvučku. Na svého otce si téměř nevzpomínal, a ačkoliv matka trvala na tom, aby se anglicky naučil stejně dobře, jako uměl mluvit její rodnou francouzštinou, nebyl na takový střet s realitou připraven. Seržantovi z Braemarů se povedlo zpěvný rytmus promluvy prošpikovat běžnou dávkou hovorových výrazů. Callanach měl podezření, že mu to dělá naschvál, a po pár větách se už ani neobtěžoval ptát, co to všechno znamená. Ledaby se si poznamenal slovo „cancy“. Tripp mu bude muset dělat tlumočníka. Takže shrnuto a podtrženo, Callanach se upsal ke konzultaci na případu, který je technicky vzato mimo jeho působnost. Utrácet peníze a zaměstnávat personál něčím, čím by se vůbec nemusel zabývat, mu na popularitě nepřidá, ale opravdu to znělo tak, že tělo v horách patří jejich pohřešované.

Všiml si, že kolem kanceláře prošla Salterová, a vystrčil za ní hlavu do chodby.

„Který z aktuálních případů je nejbliž uzavření?“ křikl za ní.

„Vražda Brownlowa, pane. Pachatele jsme už zadrželi a teď jen dáváme dohromady složku pro státního zástupce. Předběžné projednání obžaloby je příští týden.“

„Dobře, takže vy, Tripp a dva další z toho týmu za deset minut v zasedačce. Postarejte se o to. A jak daleko jsou ty hory?“ Pohled, který mu Salterová věnovala, byl výmluvný až dost. Bude potřebovat věci na přespaní.

V zasedačce bylo dusno. Tým převelený z Brownlowova případu nebyl nadšený vidinou dvouhodinové cesty do hor ani novou porcí papírování, když teprve dokončovali tu předešlou. Konstábl Trippa, Barnese a Salterovou měl na povel seržant Lively. Ten si Callanacha přeměřoval, jako kdyby zrovna vylezl z kanálu. Callanach si ho ne všiml a co nejrychleji vysvětlil, co je čeká, a předal slovo strážníkovi, kterého poslali, aby je informoval o probíhajícím pátrání po pohřešované.

„Elaine Margaret Buxtonová, třicet devět let, rozvedená, bezdětná, právnička zaměřující se na obchodní právo v jedné z největších advokátních kanceláří ve městě. Pohřešována je už šestnáct dní. Naposledy spatřena v pátek večer, kdy odcházela z fitka a údajně mířila domů. Její matka ohlásila dceřino zmizení další den ve večerních hodinách potom, co nedorazila na domluvený oběd a nebrala mobil ani pevnou linku. Auto zůstalo v garáži, nezmizelo žádné oblečení, kufry ani pas. V sobotu ráno si nezkontrolovala e-mailovou schránku, což jinak dělala vždycky. Klíče nalezeny ve společné chodbě domu. Charakterizována jako vysoce organizovaný člověk, hraniční workoholička, za poslední dva roky si nevzala ani den volna.“

„Nějaký přítel nebo zřejmý podezřelý?“ zeptal se konstábl Barnes.

„Exmanžel Ryan Buxton je pracovně v zahraničí a má neprůstřelné alibi. O žádném partnerovi nevíme. Všichni, se kterými jsme mluvili, se shodli na tom, že byla úplně posedlá prací. Byla buď v kanceláři, doma, nebo na cvičení. Doteď jsme neměli žádnou stopu.“

„Proč jsou v Braemaru tak přesvědčení, že je to ona?“ zeptal se Callanach.

„Poslední člověk, který ji viděl, ji ten večer vyfotil mobilem. V tom fitku se zastavila na baru, protože jedna kamarádka slavila narozeniny. Tu fotku jsme dali do oběhu a detailně jsme oblečení popsali. Tak přišli na to, že bychom mohli mít shodu.“

„Dal už někdo vědět rodině?“ zeptal se Tripp.

Na to mu Callanach odpověděl sám. „Ne a nikdo ani necekne, než

sami prohlédneme tělo a místo činu. Na oficiální identifikaci potřebujeme mít potvrzenou DNA.“

„Tak možná to je naše pohřešovaná, ale není to naše vražda. Proč se potáhnem do hor, když ani není potvrzený, že je to vona?“ zeptal se seržant Lively. „Jako by se nám tady ve městě nekupily vlastní případy a oni tam nahoře neměli inspektory, co by se toho případu mohli chopit stejně dobře jako kdejaká bejvalá hvězda z Interpolu.“

„Pokud se jedná o Elaine Buxtonovou, byla unesena z Edinburghu, takže existuje slušná šance, že ji tu také zavraždili. Nehodlám přijít o příležitost ohledat místo činu jen proto, že se vám tam nechce jet. Co se týče zbylé práce na Brownlowově případu – naučte se dělat víc věcí najednou.“ Callanach popadl ze stolu svoje poznámky. „Máme před sebou dlouhou cestu, tak sebou pohněte.“

V kanceláři si Callanach hodil do tašky kartáček, nepromokavý plášť a holínky. Váhal, jestli seržanta Livelyho nenechat ve městě, aby se další dva dny nemusel koukat na jeho kyselý obličej, ale pak si to rozmyslel. Radši to přetrpí, než aby ho nechal vyhrát. Jeho lidi musí od začátku vědět, že nestrpí lenost ani neukázněnost. Bylo jedno, co si o něm mysleli. Stejně budou celý následující půlrok kritizovat jakékoliv jeho rozhodnutí, dobré nebo špatné, než si najdou zajímavější terč.

KAPITOLA ČTVRTÁ

S místní policií se setkali na venkovské služebně v Braemar a do hor byli dopraveni čtyřkolkou. Aby se dostali až na místo činu, museli vyjet mimo cestu, a počasí se rychle zhoršovalo. Cesta jim trvala další hodinu. Než Callanach zahlédl světla a stany vyšetřovacího týmu, citelně se ochladilo. Jedinou výhodou místa představovalo to, že po médiích nebylo ani vidu ani slechu.

„Kdo tělo našel?“ zeptal se řidiče.

„Nějací turisté si těch plamenů všimli ze vzdáleného vrcholu, ale trvalo jim patnáct minut, než našli signál a ohlásili to. Než se k chýši dostali hasiči, už to bylo skoro vyhořelé. Moc toho nevidíte, obávám se.“ Callanach si vytáhl foťák. Na místě činu si vždycky pořizoval vlastní fotky. Později si jimi vytapetuje stěnu v kanceláři.

Kamenná chýše, spíše přístřeší než příbytek, byla odemčená, aby se do ní mohli schovat turisté, které zastihla bouře, nebo v ní mohli přenocovat v půlce výšlapu. Chýše sestávala z jedné místnosti, jejíž zadní stěna přiléhala ke skále. Callanach hádal, že stavba tu stojí už pár set let. Teď jí chyběla střecha, která se propadla v okamžiku, kdy ji zachvátil oheň, takže forenzní šetření bude dost náročné. I velké balvany v základu zdi se tím extrémním horkem pohnuly. Callanach se rozhlédl po obzoru. Na tohle místo jen tak někdo nemohl narazit. Ať už sem tu ženu přivezl kdokoliv, byl v chýši už někdy předtím a vybral si ji pečlivě, mimo běžné turistické trasy.

„Kde je tělo?“ zeptal se.

„Kosti už posbírali, ale rozmístění je uvnitř označené,“ oznámil mu řidič.

„Jen kosti? Nic jiného nezbylo?“

„Nezbylo. Veškerou měkkou tkáň to spálilo na popel. Nemáme přesnou představu o tom, jak dlouho to hořelo, ale muselo to být v řádu hodin.“

Šli směrem ke dvěřím přístřešku, které byly rozzářeny přenosnými reflektory, a sledovali, jak v zaprášené suti opatrně našlapují dva forezní technici. Na tak ponurém místě by nechtěl zemřít. Představivost se mu už rozbíhala na plné obrátky, když vtom ucítil na rameni ruku.

„Inspektor Callanach? Já jsem Jonty Spurr, jeden ze soudních lékařů pro okrsek Aberdeenshire. Bohužel toho tady pro vás moc nezbylo.“

Callanach zavrtěl hlavou. „Bylo mi řečeno, že jste našli nějaký kus oblečení. Jak přežil ten oheň, když všechno ostatní shořelo?“

„Není to nic velkého, jen útržek šátku, ale ten vzor byl dostatečně výrazný, takže si ho jeden konstábl spojil s tou vaší pohřešovanou. Zachytil se pod kámen a zachránil ho jen nedostatek kyslíku. Už je na cestě do laborcky, abychom z něho dostali DNA. Vypadá to, že je na něm krev.“

Callanach se zamračil. „A to je všechno? Muselo tam být ještě něco.“

„To je všechno, co máme v rukách, inspektore. Oheň nadělá na místě činu největší paseku. Použitá hořlavina se většinou dá určit dost rychle. Jenže v téhle části hor je podloží pokryté rašelinou, která ten oheň ještě přiživila, je to palivo. Bez ní by to nehořelo tak dlouho a tak moc. Ty kosti jsou úplně zničené.“

„Co stopy po pneumatikách? Musely tu zůstat koleje.“

„Kéž by. Nejdřív zavolali hasiče, takže ti přijeli jako první a úplně to tu rozryli. Neměli tušení, co je vevnitř. Zítra vezmeme psy a důkladně to tu za světla pročešeme, ale teď večer už to nemá cenu.“

Callanach zase vytáhl svůj foťák a začal si dokumentovat šedočernou zuhelnatělou spoušť na zemi.

„Zemřela tady?“

„To vám neřeknu a vzhledem k tomu, že zbyly jen kosti, možná nebudu schopný přesně určit ani příčinu smrti, tedy pokud něco nena-

jdu na lebce. Řada kostí je přelámaná, čelist je na padrť. Řekl bych ale, že vrahovi šlo o to, zbavit se těla. Nechtěl, aby z ní něco zbylo, a nejspíš doufal, že ji nebudeme moct identifikovat,“ uvažoval soudní lékař, zatímco si svlékal gumové rukavice a protahoval krk.

„Myslíte si, že ji zabil jinde a následně převezl sem?“

„Detektiv jste vy. Takže to nechám na vás. Jestli tady jste do zítřka, tak se můžete ráno stavit na pitevně a uvidíte, co pro vás budu mít.“

„Budu tam,“ ujistil ho Callanach a rozhlížel se po Trippovi. Objevil ho vedle seržanta Livelyho, z jehož termosky právě srkal kávu. „Trippe, vyzpovídejte ty turisty, zaneste jejich přesnou pozici na mapu a poznamenejte si, v kolik si ohně všimli. Chci si poslechnout ten jejich telefonát na tísňovou linku a vy budete muset jít na místo, odkud oheň viděli, a vyfotit mi, jaký výhled na tu chýši měli.“

Do řeči mu skočil seržant Lively. „Tady chlapi už se jich na to ptali, takže nechápu, na co to budeme dělat znova.“

Seržantův mazácký přístup Callanacha unavoval, ale nebylo to zdaleka poprvé, co se s ním setkal. Potlačil nutkání ho pokárat a místo toho se soustředil na případ.

„Počet hodin, během nichž oheň hořel, nám pomůže přesněji určit, kdy vrah místo činu opustil. Mohli bychom to možná stanovit také podle výšky a případně barvy plamenů, které turisté viděli. V návaznosti na to se pak budeme moct ptát místních, jestli v určeném časovém úseku neviděli nějaká cizí vozidla.“

„No šéf jste vy,“ zabrblal Lively a ani se neobtěžoval skrývat svoji pohrdavost.

„A kde přespíme, pane?“ zeptal se Tripp, který podupával nohama a ruce bořil do kapes, co nejlouběji to šlo. Přes veškeré svoje nasazení vypadal takhle ve volné přírodě a na mrazu značně nesvůj.

„Zjistěte od těch zdejších strážníků, co tu v okolí je. V rozumné blízkosti musíme nějaké ubytování najít. Řekněte Salterové, že se mnou ráno půjde na pitevnu, a Barnes zůstane tady, dokud to všechno nebude kompletně zdokumentované. Od všech čekám hlášení každé dvě hodiny.“

„A co když to není Elaine Buxtonová? Celý to bude pěkná ztráta času.“

Callanach probodl Livelyho pohledem. „Ať už je to tělo kohokoliv, seržante, oběť byla téměř jistě zavražděna, a pokud budeme moct k vyšetřování přispět, tak jen hlupák by to považoval za ztrátu času. Takže jestli nám příště nebudete chtít sdělit něco pracovního, můžete si svoje osobní názory nechat pro sebe.“

KAPITOLA

PÁTÁ

Zazvonila pevná linka. Než zvedl sluchátko, zadíval se na volající číslo. Mělo místní předvolbu.

„Doktor King,“ vyštěkl.

„Dobrý den, tady Sheila Kleinová z personálního. Volám, protože bychom rádi věděli, kdy vás můžeme čekat zpátky. V pracovním řádu univerzity stojí, že v případě pracovní neschopnosti delší než tři dny je povinností doložit potvrzení od lékaře.“

Reginald King si povzdychl. Nenáviděl malicherná pravidla a směrnice, které vyplývaly z jeho tuctové pozice tam venku. Žena na telefonu zkrátka nebyla schopná pochopit, že určité aspekty Kingova života vyžadovaly více pozornosti než jeho nedostatečně honorované, nedocenené a neuspokojivé zaměstnání.

„Podmínek své pracovní smlouvy jsem si vědom.“

„Takže už víte, kdy vás ve škole uvidíme, nebo máme čekat lékařské potvrzení?“ zeptala se Sheila a hlas se jí na konci věty vytratil do ztracena.

Mezitím co otravně kňourala, vytáhl z kapsy klíč. „Za pár dní,“ řekl. „Možná týden. Ten vir se mi dostal do plic, což způsobilo astmatickou reakci.“

„Jémine, to zní hrozně. Ale víte, že u nás lze s vedením fakulty řadu záležitostí projednat. Určitě zavolejte, jestli na nemocenské budete muset zůstat déle. Paní děkanka vám jistě vyjde vstříc.“

Děkanka filozofické fakulty mu vycházet vstříc nebude muset, pomyslel si King. Ani nepostřehne, že tam není, ostatně jako nikdy ne-

postřehla, že tam byl. Byla jednou z těch, kteří ho přehlíželi, protože ho nedokázali docenit. Jen proto, že byl administrativním pracovníkem, a ne akademikem, že titul získal na univerzitě, jejíž legitimnost neuznávala, že se v kariérním žebříčku nešplhal nahoru prostřednictvím bratříčkování a sbírání kontaktů, nezajímal ji. Tak ať mu tohle osobní volno filozofická fakulta pěkně zaplatí. Profesorka Natasha Forgeová, nejmladší děkanka v rámci celé Edinburghské univerzity, si jeho absence bezpochyby ani nevšimne.

King telefon odpojil. Sestoupil po dvanácti schodech do sklepa, rozsvítil suterénní světlo a na stěně posunul prkno, aby odkryl klíčovou díрку. Odemkl, vešel a vystoupal dvanáct schodů zpátky nahoru, po stejném schodišti jako prve na druhé straně, ovšem s tím rozdílem, že tohle bylo ukryté za vrstvou omítky, cihlové zdi a zvukové izolace. V zadní části domu měl tajnou místnost bez oken, z níž se nikdy neozval ani zvuk a v níž neexistoval čas. Bylo to překrásné místo. Pochvaloval si, jak znamenitě pokoj zařídil, pastelové barvy na uklidnění, vážná hudba jemně v pozadí, stěny zdobené uměleckými reprodukcemi. Na existenci zadní místnosti nikdy nikdo nemohl přijít, ledaže by dům prohledal a obrátil vzhůru nohama. Byla to jeho oáza. Jak odemykal poslední dveře, odříkával si verše Johna Donnea. Velký básník měl pravdu. Dokud byl sám, nemohl být celý. Proto jediné šťastlivkyni daroval příležitost jej na jeho cestě doprovázet. Jakmile otevřel dveře, žena na posteli začala ječet.

Údajně mrtvá Elaine Buxtonová, jejíž kosti dle policie ležely vyrovnané na pitevním stole a jejíž DNA v kódovaných vláknech vířila kyberprostorem, aby mohla být její smrt oficiálně potvrzena, křičela do ochraptění.

„Dánsně se ti hojí pěkně,“ poznamenal King. Mluvil na ni laskavě. Zakládal si na tom, že se nenechá dopálit, bez ohledu na to, jak moc povykovala. S tou druhou to bylo jiné. Když ji unesl, škrábala, kousala a kopla ho tak silně, že měl slabiny celý týden v jednom ohni. Ta si žádné zacházení v rukavičkách nezasloužila. Byla pod jeho úroveň.

„Profím, puďte mě,“ snažila se vyslovit Elaine a oči se jí opět zalily slzami. To ho rozčilovalo, iritovalo by to každého muže na jeho místě, ale dalo se to prozatím očekávat. Než se naučí si ho vážit.

„Za týden to bude zacelené natolik, že ti budeme moct dát zubní protézu, a potom začneme s logopedií. Nepůjde to hned, ale jsi bystrá. Potřebuješ novou injekci antibiotik a další steroidy. Neper se se mnou, prosím, jen se snažím uspišit hojení.“

Elaine sebou začala cukat, ačkoliv ten pohyb neměl pražádný vliv na kovová pouta, která měla na zápěstích a kotnících a jimiž byla na krátkých řetězech připoutaná k posteli. King vytáhl dvě injekční stříkačky. Když se jí dotýkal, byl uctivý, nechtěl ji bezdůvodně zranit. Ještě to nechápala, zjevně věřila, že se jí kdykoliv může stát to samé, co její dublérce. Bylo politováníhodné, že tu ženštinu musel zabít před Elaine, ale celé to bylo součástí jejího vzdělávacího procesu. Musela vědět, že dokáže být přísný. Každému žákovi se musí dát vybrat mezi cukrem a bičem. Vědomí, že učitel nebude tolerovat neposlušnost, je pro žáka výtečnou motivací.

Bledou jemnou rukou ji pohladil po paži. Když se jejich kůže dotkly, zachvěla se, ale neřekla mu, aby přestal. Možná, pomyslel si, se už učí. Proto si ji vybral. Měsíce strávil tím, že ji sledoval, čekal na ni, celé dny a noci ji ze stínů hltal pohledem. Studoval ji. A jeho skutečně svědomité studium, a ne ta ubohá příprava, kterou dnešní univerzity schvalovaly jako dostatečnou, přineslo ovoce. Byla dokonalá. Přizpůsobitelná. Rychle. Bez rozptýlení v podobě manžela a dětí. Vídával, jak si v šest večer vyzvedla pracovní dokumenty, celou noc na nich jen za asistence kofeinu pracovala a ráno se přihnala k soudu, jako kdyby spala deset hodin. Potom šla do posilovny a veškeré napětí tam ze sebe vybila. Nepodnikala žádné výstřednosti. Byla ctižádnostivá jako on. Neustále se zdokonalovala.

Proto volba její dvojnice byla tak bizarní. Větší opak by nemohl najít. Všeohydu potřeboval ženu zhruba stejného věku, výšky a postavy. Díky tomu, že to byla prostitutka, vyzáblá až na kost (pravdě-

podobně následkem dlouholetého užívání drog) a téměř neschopná poskládat dohromady koherentní větu, bylo mnohem jednodušší se jí zbavit. Býval na ni mohl být laskavější, ale neposlouchala ho, když se jí snažil vysvětlit, jakou službu mu prokazuje a že díky ní získá životní partnerku, jež se k němu dokonale hodí.

Na jméno se jí vůbec nezeptal. Ostatně už je rozhodnuto, navždy bude pohřešovanou Elaine Buxtonovou. A Elaine Buxtonová, odstraněná ze světa živých, teď patří zcela a pouze jemu.

„Mohl bych tě přejmenovat,“ podotkl. „Možná by to pro tvoji adaptaci bylo přínosné. Promysli to a připrav si tak tři nebo čtyři jména. U každého mi můžeš vysvětlit, proč sis je vybrala, a já následně zvolím to, které se mi bude zamlouvat nejvíce. Bude to dobrý způsob, jak se společně posunout dál.“

„Fte bláfen,“ zašeptala, zatímco jí vytahoval jehlu z paže.

„Tak nízké výrazivo bys neměla používat. Ale jsi rozrušená, takže zatím budu shovívavý.“

„Fo fte f ní udělal?“

„Nemusíš si o ni dělat starost. Svoji obětí nakonec odčinila to, jak svůj život promarnila.“

Elaine zírala na podlahu, kam pečlivě rozprostřel velkou igelitovou plachtu a zabalil do ní tělo té druhé. K převozu použil staré auto pronajaté v půjčovně dostatečně nevalné pověsti na to, aby s policií nechtěla mít nic společného, a zaparkované v garáži daleko od místa, kde bydlel. Jednou v noci se rozjel do Glasgow, nabral ji na místě, kde svoje služby vždycky nabízela (byl tam předtím už několikrát, aby vybral tu pravou), a objednal s ní několik ulic, než našel klidné místo, kde by si příslibené peníze mohla vydělat. Ta představa mu připadala zábavná, ještě když jí k obličejí tiskl hadr namočený v chloroformu. Takhle si vydělávat. Mladé holky si dneska myslely, že to je nejsnadnější cesta, jak si přijít na pár liber, měly dojem, že muži tady jsou od toho, aby za ně platili, a že si jen stačí navléknout krátkou sukénku a namalovat si rty načerveno. Bylo to ubohé. A tahle mu chtěla naučtovat třicet

liber za to, že mu do kalhot strčí svůj špinavý jazyk. King zbavil svět špetky toho zhoubného neřádu. Dost možná zamezil šíření otřesné choroby, když na její bezvládné tělo rychle hodil celtu a odvezl ji pryč od dalšího zákazníka.

Dovléct ji do tajného pokoje bylo fyzicky nesmírně náročné. Plán zhotovit schodiště vedoucí dolů a zpátky nahoru se mu na začátku jevil jako geniální. Realita byla nicméně úmornější. Hlava jí několikrát praštila do schodů, na čemž ostatně nezáleželo. Nechal ji zabalenou do plachty, ale ujistil se, že může dýchat. Udušení nebylo na programu.

Elaine se nelíbilo, když ženu dopravil dovnitř. Možná se za tou přehnanou hyperventilací a vytřeštěným kroucením hlavou skrýval drobet žárlivosti, říkal si. Jak ji vůbec mohlo napadnout, že by jim domů vpustil tak ohavné a mizerné stvoření?

King přivedl ženštinu zpátky k vědomí, jen aby získal informace o utrpených zlomeninách. Prodělaná zranění dokážou vyprávět. Zesílení kostí dlouho po zhojení mohlo napovědět cosi nevhodného i v případě, že veškerá DNA byla zničena. Žena byla nevidaně nápomocná. Musel jí jen slíbit, že ji nechá naživu, když mu řekne, co chce slyšet.

Ukázalo se, že si z tohoto hlediska nemusí dělat velké starosti. Prst zabouchnutý do dveří auta a vykloubené rameno, což nebude poznat. Daleko podstatnější bylo, aby měla levou paži roztříštěnou jako Elaine, která v pubertě spadla z kola. Kdyby tu kost nechal neporušenou a soudní lékař byl pečlivý, veškerá jeho tvrdá práce by přišla vniveč.

Jakmile měl všechno potřebné, nařídil Elaine, aby se dívala a neuhýbala pohledem. Když si nasadil ochranné brýle, prostitutka se zatvářila jen pátravě. Jakmile si navlékl gumové rukavice a masku na obličej, začala žadonit. Elaine konečně na chvíli ztichla. Sotva vzal do ruky baseballovou pátku, cosi se stalo. Elaininu reakci si nedokázal vybavit. Poprvé v životě zažil zúžení zorného pole, alespoň tak by to pojmenoval. Byl to dechberoucí prožitek. Všechno kolem něj se rozplynulo a zbyla jen vřeštící, nařikající, umolousaná a opuchlá hromada živého

masa před ním. Neviděl nic jiného než ji. Neslyšel nic jiného než její divoký křik. Byl to ten nejsilnější pocit, jaký kdy zažil. Prozření.

Procitl a zjistil, že stojí s pálkou sevřenou pevně v ruce nad ní a srdce mu zběsile buší, jako kdyby právě uběhl maraton. Byl to solidní nával adrenalinu. Okamžik bylo ticho, které po chvíli postupně prolomil Elainin přerývaný, štkavý pláč. Tvář té ženštiny byla k nepoznání, jak zamýšlel. Musel jí vytlouct všechny zuby i s kořeny a rozbít čelist natolik, aby ji nemohli srovnat s rentgenovými snímky a záměna totožnosti prošla. Nepředvídal, že se nechá unést, cítil, jak se v něm rozlévá stud, že tak hřešil, když prohlížel svoje dílo na podlitinách, které měla na krku a prsou, a hádal, že podobné stopy má i na břichu a nohách, ale nebyl ochoten na její bezpochyby zamořené oblečení sahat, aby se podíval. Přestal se ovládat – na což pyšný vůbec nebyl –, ale nezasloužil si trochu upustit páru? Jistě bylo lepší, aby tomu dal průchod s ní než s Elaine. Nehodlal svoji výhru jakkoliv poškodit.

King se vytrhl ze vzpomínek a upřeně se zadíval na ženu, jejíž totožnost si prostitutka po smrti přisvojila.

„Jak jsme na tom s těmi nahrávkami? Musíš být ráda, že se máš čím zabavit. Víím, že už umíš francouzsky, tak jsem si říkal, že ruština by pro tebe mohla být zajímavým zpestřením. Až budeš zase řádně mluvit, budu tě zkoušet, a to teprve uděláme pokroky.“

Zmáčkl tlačítko na přehrávači a hlas začal vyslovovat slova, jež Elaine nehodlala poslouchat ani opakovat. King ji jemně políbil na čelo, postavil vedle ní proteinový nápoj a odešel.

KAPITOLA ŠESTÁ

Pitevní stůl vypadal pohodlněji než postel, ve které spal. Tedy než na něm skončily pozůstatky, které údajně zbyly z kostry Elaine Buxtonové. Byla to hrozná noc. Callanach by si nejradši otevřel lahev dobrého červeného, ale jediné dostupné víno mělo vinětu, která napovídala, že se jedná o břechku druhé kategorie ve slevové akci. Braemar byla lehce turistická, ale příjemná vesnička bez velkého výběru ubytování a lepší možnosti už byly plně obsazené. Místo dobrého vína se musel spokojit s chatrnou televizí se zrnitým kolísavým příjmem, polévkou, o níž by na první pohled netipoval, že může být tak odporná, a průměrnou kávou.

Soudní lékař Jonty Spurr během práce nemluvil. Callanach za to byl vděčný. Ostatky ho neznepokojovaly, na to se zúčastnil už příliš mnoha pitev. Co ho zneklidňovalo, byla nucená bujarost pitvajících lékařů. Příliš upovídání, příliš odhodlaní uvolnit atmosféru. Spurr pracoval pomalu, ale zbytečně se nezdržoval, zkrátka nespěchal a bylo znát, že ani pod tím největším tlakem se nenechá rozhodit.

„Obětí je dospělá žena, věk zhruba třicet až čtyřicet let, výška sto šedesát sedm centimetrů.“

Callanach se ohlédl na Salterovou. Byla mladá, ale už tu práci nějakou dobu dělala, takže vůbec nevypadala, že by ji pohled na pozůstatky nějak rozrušil.

„Už jste identifikovali to palivo?“ zeptala se.

„Na to budeme muset kosti podrobit dalším testům. Hasiči možná ještě něco našli na místě činu.“ Spurr vybral jeden úlomek a zvedl

ho, aby se na něj Callanach mohl podívat zblízka. „Intenzita a délka požáru zničila jakoukoliv možnost, že bychom z kostní dřevě mohli dostat DNA. Lebka, čelist a hrudník utrpěly poranění nesouvisející s ohněm. Jedná se o stejný typ zlomenin, což napovídá, že jsou všechna způsobená těžkým tupým předmětem. Musel se do toho pořádně opřít.“

„To byla příčina smrti?“ zeptal se Callanach.

„Vsadil bych právě na tahle zranění, k nimž došlo před smrtí. Dost možná vedla k poranění mozku a to ji nakonec asi zabilo. Bez jakékoliv tkáně vám nic lepšího nemůžu nabídnout. Vzhledem k tomu, jak si dal záležet na odstranění těla, neexistuje žádný rozumný důvod, proč jí zohavit tvář až po smrti.“

„Šmejď,“ vyrazila ze sebe Salterová.

„To jo,“ přitakal Spurr. „Zuby porovnáváme se stomatologickými záznamy Elaine Buxtonové. Některé mají plomby nebo korunky, takže by to mělo jít snadno.“

„Za jak dlouho to bude?“ Callanach už by nejraději šel. Přes jasné světlo a výkonnou klimatizaci ho na pitevnách přepadala klaustrofobie. Připomínalo mu to tam vězeňskou celu a těch si užil dost.

„Možná už zítra. Budete ještě tady?“

Další noc v tom ubytování nepřipadala v úvahu.

„Ne, to už budeme v Edinburghu. Teď se zajedeme podívat na místo činu za denního světla a pak se vydáme zpátky. Zavoláte mi, až budete mít víc informací?“

Spurr přikývl, svlékl si rukavici a podal Callanachovi ruku. Byla na dotek suchá a pokrytá jemným práškem a Callanachovi se ten stisk přičil, jako kdyby byla smrt nakažlivá.

„Dostala jste dneska ráno nějaké zprávy z místa činu?“ zeptal se Salterové, když už seděli v autě.

„Ne. Snažila jsem se zavolat konstáblu Trippovi, ale měli slabý signál. Se seržantem Livelym jeli ráno vyzpovídat ty turisty, ale až dorazíme, měli by už být zpátky na místě činu.“

„Nezabil ji tam,“ řekl Callanach.

„No v téhle chvíli si tím ještě nemůžeme být jistí,“ podotkla tiše.

„Proč se s ní trmácet tak daleko a až tam ji zabít? To je nesmysl. Možná to je dokonalé místo na odklizení těla, ale není to tam moc příhodné ani pohodlné na realizaci toho, jak si celou vraždu vyfantazíroval. Mezi jejím zmizením a objevením těla uběhla dlouhá doba a tu vrah strávil s obětí někde jinde. Osoba, která ji unesla, měla to místo vyhlédnuté týdny, možná i měsíce.“

Za hodinu se jim už chýše objevila v dohledu. Technici na sebe pokřikovali a na tvářích se jim zračilo vzrušení. Callanach vystoupil z auta dřív, než Salterová zatáhla ruční brzdu.

„Co se děje?“ zeptal se kolegy procházejícího kolem.

„Psi vystopovali zbraň, byla o dost dál, zahrabaná pod hromadou šutrů.“ Callanach sledoval, jak se psovodi poplácávají po zádech.

Žádné otisky na ní nebudou, pomyslel si. Muž, který našel tak dokonalé místo na zničení těla, po sobě žádné otisky nezanechá.

„Skvělá zpráva, že jo, pane?“ ozval se mu za zády Trippův hlas.

„Řekněte mi, co máte,“ odvětil Callanach. Tripp se přestal usmívat a podíval se do svého notesu.

„Oba zopakovali to, co uvedli ve svých výpovědích. Oliver Deacon a Tom Shelley, oba lehce po dvacítce, na cestě byli asi tři hodiny, došli do poloviny svojí túry a,“ rozhlédl se, našel konkrétní vrcholek a ukázal na něj do dálky, „odtamtud uviděli plameny. Měli dalekohled a vyfotili si to na telefon, ale na těch fotkách není vidět nic jiného než oranžová tečka v dálce. Nakreslil jsem mapu jejich trasy.“

Callanach přikývl. „Vracíme se do Edinburghu,“ oznámil. „Jestli vám dám ještě nějaký přescas, dostanu padáka a nebudu se už muset vracet vůbec.“

O dvě hodiny později už zápolili s městským provozem.

„Něco není v pořádku, pane?“ odvážil se zeptat Tripp, když vysadili Salterovou doma.

„Podle mě není,“ odpověděl Callanach. „Jen ještě nevím co.“

„Ten případ ale převezmeme, že jo, jestli se potvrdí, že je to tělo Elaine Buxtonové?“

„Jakmile to proberu s šéfinspektorem. Dovezte mě rovnou na stanicí.“

V kancelářích kriminálního oddělení nebylo ani živáčka. Callanach měl samotu rád. Mohl se soustředit, nerušilo ho práskání dveří, syčení a zurčení nápojových automatů a neustálé hlasy v pozadí. Ticho bylo jednodušší. A oddaloval tak odchod domů. Když totiž odemykal dveře svého bytu, vždycky na něj nějak dolehlo vědomí toho, že se doopravdy přestěhoval do Skotska. Prahнул po Francii, po kultuře, která mu proudila v žilách. Jeden z rodičů původem ze Skotska a plynulost v jazyce mu nemohli nahradit zemi, která mu byla kromě prvních čtyř let domovem celý život. Ani špína, do níž byl na konci zatažen, mu vzpomínky na Lyon neposkrvnila.

Rozbalil jednu krabici a začal její obsah přehazovat do zásuvek.

„Tak vyplatil se ti výlet do hor za ten sprdunk, co dostaneš?“ ozvalo se ode dveří. Callanach se polekal a upustil jakousi složku, což kolegyni rozesmálo. „Promiň, nechtěla jsem tě vyděsit. Nevěděla jsem, že se agenti z Interpolu dají tak lehko zaskočit.“

Callanach zvedl složku z podlahy a zachmuřeně si papíry rovnal.

„Inspektorka Turnerová. Předpokládal jsem, že jsem tu sám.“ Podíval se na hodinky. „Je skoro jedna ráno.“

„Nejlépe se papírování vyhýbám v noci. Není tu nikdo, kdo by mě s tím uháněl. A navíc dělám tolik nočních, že můj mozek už dávno přestal rozlišovat mezi světle a tmou,“ vysvětlila mu. „Na co se vymlouváš ty?“

„Říkal jsem si, že si ještě vybalím, než mě vyrazí,“ odpověděl.

Usmála se. „Mám v kanclu whisky. Můžeme si připít na přivítanou a rozloučenou zároveň.“ Callanach si jednou rukou zmáčkl kořen nosu, pomalu se nadechl a byl si vědom toho, že skrípe zuby, zatímco se snažil vymyslet, jak ji urazit co nejméně. „Nech to plavat,“ řekla Ava. „Měl jsi toho teď hodně. Někdy jindy.“

„Já si prostě jen myslím, že stýkání s kolegy mimo práci není dobrý nápad. Měli bychom si zachovávat určité profesionální hranice.“

„Žádný problém.“ Usmála se. „V tom případě jsi začal skvěle. Možná ale nech to vybalování až na ráno.“

Prohrábl si vlasy a protáhl si krk. „Nebo víš co, je fakt, že ten drink potřebuju.“

„Ne, měl jsi pravdu. V jednu už tady nemáme co dělat. Jdu domů. A ty bys měl jít taky, když na tebe tak koukám. Dobrou noc.“ Dveře za ní pomalu zaklaply a Callanach tiše zaklel. To se mu moc nepovedlo. Bylo načase jít čelit svému bytu a přijmout, že život jde dál, a on musí jít s ním.

KAPITOLA SEDMÁ

Edinburgh měl podle Callanacha z celého Skotska k Lyonu nejbliž. Přes svoji velikost a řadu podniků měl charakter menšího města a historii, již si místní vážili. Zamilovat si Edinburgh bylo snadné, metropole v sobě zajímavě mísila starou a novou architekturu a obyvatelstvo, které zahrnovalo lidi různého rasového původu a kulturního zázemí, ale zachovávala si i vlastní dědictví. Jenom kdyby mohli trochu regulovat vítr a chlad, pomyslel si, bylo by to tam naprosto ideální. Callanach si pronajal byt na Albany Street. Před sto lety to byl řadový dům na úrovni, kde ve čtyřech poschodích žila rodina náležející k edinburghské smetánce. Dnes ho obývali pracovní vy-tížení jedinci, kteří se občas potkali na společné chodbě a blízkost svého soužití projevíli tím, že zvedli obočí na pozdrav nebo utrousili „brýden“. Přišlo mu škoda, jak málo se spolu sousedé baví. Výsledkem bylo, že na mrtvolu se přicházelo až tehdy, kdy se z nich začal linout neúnosný zápach, a že k domácímu násilí docházelo opakovaně bez toho, aby tomu někdo zabránil. Dobré sousedské vztahy napomáhaly policii v práci.

Nalil si velkou sklenici červeného vína a otevřel knihu. Čtení před spaním bylo zvykem, který dodržoval, kam až mu paměť sahala. To jediné mu dokázalo odvést myšlenky od práce. Ale dnes večer se na čtení soustředit nedokázal. Na každé stránce se mu objevoval obrázek nehostinných, mrazivých a drsných Cairngormských hor. Blížila se zima. Barman v Braemarů jim řekl, že jakmile začne sněžit, město se okamžitě naplní lyžaři a snowboardisty. Ještě si pár týdnů musí

počkat, ale v prosinci už na vrcholcích sníh napadne. Davy letních pěších turistů byly dávno pryč, až na pár nejodolnějších všechny odrazil prudký vítr a déšť. Vrah to tedy celé buď dokonale načasoval, nebo měl nevídanou kliku.

Callanach se vzbudil brzy, zjistil, že doma nemá nic k jídlu, a zatoužil po kavárničce na rohu ulice poblíž svého starého bytu, kde si mohl dát čerstvě upečené croissanty a přečíst francouzské noviny. Místo toho si skočil do jediného podniku, který byl v blízkosti a měl otevřeno, obchodu se zdravou výživou naproti na Broughton Street, kde ho příjemně překvapila milá obsluha a kde si koupil sušené ovoce, jogurt a žitný chléb.

Během snídaneč zapnul počítač a přemítal, co najde mezi soukromými e-maily, které se mu ve schránce hromadily celý týden. Byl v pokušení je všechny bez přečtení vymazat.

Byly tam e-maily z Interpolu týkající se správních záležitostí spojených s jeho odchodem, žádost o zaslání nové korespondenční adresy, nic důležitého. Potom novinky o událostech a akcích v Lyonu, kterých se obvykle účastnil – vinobraní, sportovní rallye, otevření nové restaurace. S pocitem určité odevzdanosti je vymazal. Velkou část tvořilo takové to elektronické smetí, ale pak si ho všiml. Mezi nabídkou na předplatné vinného klubu a zpravodaji z jeho staré posilovny se schovávalo automaticky zasílané upozornění o nedoručení zprávy, které přišlo z e-mailové adresy jeho matky. Zjevně jeho zprávy nehodlala už jen zarytě ignorovat a úplně si změnila adresu, jak to již dříve udělala s telefonním číslem. Dopisy se mu vracely neotevřené, jeho pokusy dovolat se jí na pevnou linku byly blokovány. Callanach vyhodil zbytek snídaneč do koše a s třísknutím notebook zavřel, ale okamžitě si vyčítal, že se nechal tak rozhodit. Vztekání mu nepomůže. Takhle se teď věci mají. Na srdci mu momentálně musí ležet jen jedna osoba, Elaine Buxtonová. Nikdo jiný. Musí na tom novém začátku zapracovat. Urážkou inspektorky Turnerové nezačal zrovna hvězdně a z taktického hlediska to byla chyba, kterou bylo nutné napravit spíš

dříve než později. Jelikož měl v plánu dozařídít si kancelář, převlékl se z tepláků do košile a kalhot a zamířil na stanici.

Před kanceláří na něj čekal Tripp, vypadal nabuzeně a odpočatě. Bylo mu něco přes dvacet, takže měl výhodu v tom, že mu nevadil nedostatek spánku a nepřipouštěl si stres. Callanach byl na pár vteřin v pokušení poslat ho zpátky do Braemaru. Bezcitné, pomyslel si. Aspoň na něj nečeká seržant Lively.

„Chce s vámi mluvit seržant Lively, pane.“ Callanach obrátil oči v sloup. „A já jsem si říkal,“ pokračoval Tripp, „že vzhledem k tomu, co jsme zjistili v Braemaru, se dneska asi budete chtít podívat do bytu Elaine Buxtonové, takže jsem to zařídil na poledne a číslo jejího ex-manžela máte na stole.“ Tripp se činil. Callanach si v duchu vynadal, že ho chtěl poslat zpátky do Braemaru. Mladý konstábl si vůbec neuvědomoval, že by mohl působit až příliš horlivě, což bylo milé. U policie se to moc často nevidělo.

„Děkuju. Kde je seržant?“

„V zasedačce. Mám pro něj dojít?“

„Ne, zajdeme za ním. Cestou si dáme kafe.“

Jak se blížili k zasedací místnosti, Callanach uslyšel přesně ten rozhovor, který tam dle jeho podezření probíhal. Dveře nechali otevřené, na taktnosti nikomu nezáleželo. Hřímal odtamtud Livelyho hlas.

„Jak si to sem moh, do prdele, jen tak nakráčēt a rovnou dostat inspektorský frčky, co? To bych teda rád věděl. Jako bysme tady neměli hromadu jinejch kandidátů, co znaj město a rozuměj místním. Prej se sem dostal přes pořádnou tlačenkū. A vokouněl tady jen deset minut a už nás vláčel mimo rajon k případu někoho jinýho.“

„To do toho netahejte, seržante, dělal jenom to, co považoval za správný kvůli oběti,“ ozvala se jakási žena. Callanachovi chvíli trvalo, než poznal konstábla Salterovou. Tripp se hrdinně snažil Callanacha o pár kroků předběhnout a debatu zastavit, ale Callanach natáhl ruku a zabránil mu v tom.

„Nechte to být, Trippe.“

„Ale, pane,“ zaprotestoval Tripp, než Lively zase začal.

„No jasně, Salterová, tak nám povězte, co si o něm myslíš. Že on je to nějaký génius, když přišel z Interpolu, co? Se nabízí otázka, proč se sem přestěhoval. Možná na tu vysokou ligu pan inspektor neměl a myslel si, že tady to bude větší zíváčka?“

Callanach kopl do dveří, až se úplně rozletěly, a mrsknul kávu na stůl.

„Chtěl jste se mnou mluvit, seržante. Máte nějaké nové informace?“
Callanach Livelyho probodával pohledem a přehlížel zbytek.

„Našli krev na tý basebalce a měkkou tkáň na zubu nedaleko. U obojího byla potvrzená DNA Elaine Buxtonových. Její případ se překvalifikoval z pohřešování na vraždu. Dneska během dne dorazí i pitevní zpráva. A chce s váma mluvit šéf.“

„Salterová, udělejte tabuli. Mapy, fotky, forenzní, všechno, co máme,“ nařídil Callanach po cestě ke dveřím.

„Ještě pořád to není náš případ, inspektore,“ zavolal Lively.

„Každou chvíli to můj případ bude. Jestli nechcete, aby byl i váš, tak mám v kanceláři velký prázdný stůl, na kterém mi můžete nechat svoji výpověď,“ vyštěkl na něj Callanach.

Lively se postavil. Callanach věděl, že by to měl dát k ledu a nechat zklidnit vášně, ale rozhovor, který si z chodby vyslechl, mu pořádně hnul žlučí.

„Ty se mě chceš zbavit, kámo, jo? No aby ne, vždyť já slyšel, cos udělal. Mám ti říct, co děláme s týpkama, jako seš ty, tady ve Skotsku? Vy zasraný žabožrouti to možná pokládáte za normální...“ Lively k němu přišel a posledních pár slov zdůraznil tím, že ho dloubnul do ramene. K ničemu jinému se nedostal. Callanach do něj strčil tak prudce, že Lively letěl nazad do náručí svých kolegů, kteří ho zachytili a uchránili od zlomeniny kostrče. Lively zamaskoval stud smíchem, který jako napjatá ozvěna proběhl davem.

„Měl byste si na tu horkokrevnost dávat bacha, inspektore,“ pronesl Lively a na tváři měl tvrdý úšklebek. „Dostane vás do maléru. I když na to jste zvyklej...“

Callanach k němu a jeho posile udělal krok vpřed, pěsti ho svrběly nutkáním mu ten samolibý pošklebek rozbít a čelisti svíral tak drtivě, že v ústech cítil krev.

„Pane, čeká na vás šéfinšpektor Begbie.“ Trippův hlas zněl slabě a nejistě, ale uvolnil trochu napětí v místnosti. Bojovnost už Livelyho opustila. Svoje si řekl a publiku bude určitě svoje říkat i nadále v hospodě po konci směny. Tripp popadl Callanachovu kávu a složky a podržel mu dveře.

Callanach si to razil tak dlouhými, rychlými kroky, že Tripp vedle něj musel popobíhat.

„Seržant Lively to s novými lidmi moc neumí. A s vaším předchůdcem si dost rozuměl. Nevěnoval bych mu moc pozornost,“ hučel do něj Tripp.

„Až budu potřebovat pomoct nebo slyšet váš názor, řeknu si o to. Teď jděte za Salterovou a pomozte jí s těmi tabulemi. Chci, aby tohle vyšetřování šlo jako po másle, žádné rozptylování.“

Schůzka s šéfinšpektorem Begbiem byla předvídatelně ubíjející. Šéf měl už blízko do důchodu, byl ještě ze staré školy. U Interpolu neměl Callanach s nadřízenými nikdy problém. Důvěřovali jeho úsudku a nechali ho stoupat po kariérním žebříčku. Tady, jak mu právě připomněli, se musel teprve osvědčit. Ani mu tak nevadilo, že na něj mluvil jako na vzpurné děcko, spíš mu bylo trapné, že se musí obhajovat, protože to, že Buxtonová byla zabita v Edinburghu, zakládal především na svém instinktu. Znělo to tak banálně. Šéfinšpektor nakonec aspoň trochu povolil. Dovolil mu, aby se podíval do bytu oběti, promluvil se svědky a dal dohromady dostatečně přesvědčivou hypotézu jako důkaz, že by měl vyšetřování vést. Žádná sláva, pomyslel si Callanach s nelibostí, ale je to začátek.

Elaine Buxtonová bydlela na lepší, vyhledávané adrese, v ulici Albany Place s výhledem na Queen Street Gardens. Podobně jako adresa byl bez poskvrnky i celý byt. Zařízen byl vkusně, zmizení majitelky

prozrazovala pouze tenká vrstva prachu. V bytě zjevně jen přespávala, byla plně ponořena do své práce a od svých návyků se nikdy neodchylovala. Jediná místnost, která jevila známky obývání, byla pracovna, v níž na stole ležely dvě bichle o smluvním právu vytažené z police. Bude muset prověřit, na jakých případech v době zmizení dělala, ale nezdálo se pravděpodobné, že by v tak nemastné neslané oblasti práva mohlo dojít k natolik násilnému činu.

Posadil se do jejího velkého koženého křesla a opřel se. Nesedělo se v něm dobře. Opěrka hlavy byla nedotčená. Tohle nebyla žena, která pracovnu používala k filozofování o životě. Jak se Callanach předklonil, aby otevřel zásuvky, sedák se pod ním trochu pohnul. Ano, to je ono. Tak vždycky seděla, skloněná nad knihou nebo spisem. Nepřetržitě pracovala. Žádné rozptylování. Uvnitř zásuvek byl stejný pořádek jako na stole. Plnicí pero Montblanc bylo uloženo v penále, zvýrazňovače v plastovém obalu a analgetika, otevřená a z poloviny prázdná, byla zastrčena zpátky v krabičce. Černé skleněné těžítko, které vypadalo hladké na dotek, leželo na úhledné hromádce faktur a korespondence. Callanach ho vzal do ruky a představoval si, jak Elaine dělávala to samé, když četla nebo vyřizovala telefonické hovory. Cítil na dlani jeho chladnou strnulost. Bylo to obyčejné, jednoduché těžítko, které dokonale plnilo svůj úkol. Tak jako jeho majitelka. Elaine Buxtonová měla ráda pořádek a rutinu. Co chybělo, pomyslel si, byla osobitost. Neměla vystavenou jedinou fotografii. Nebyly tam ani žádné rostliny. Nic živého, co by vyžadovalo péči nebo pozornost. V mrazáku měla naskládaná zdravá domácí jídla označená a rozdělená do praktických krabiček pro jednoho. Celý byt jako by zcela postrádal lidský dotek.

Callanach se vrátil zpátky do ložnice. Postel byla holá, povlečení a prostěradlo odvezli technici, aby zjistili, zda na nich najdou stopy po pohlavním styku a DNA. Ta se našla pouze její. V koupelně měla jen základní make-up a ve skříňce pouze dva flakonky parfému. Otevřel její šatní skříň, kde našel dvě řady bot, do práce a na cvičení. Byla to ironie, že žena, která si tolik cenila pořádku a čistoty, přišla o život

v takovém chaosu a spoušti. V jaké chvíli si uvědomila, že je něco špatně? Možná hned, jakmile odešla z fitka. Sledoval ji odtamtud, nebo na ni čekal doma? Buxtonová byla zdravá a v dobré kondici. Určitě se nevzdala bez boje, ledaže ji dočista překvapil. Nenašly se ale žádné známky zápasu.

Nakonec mezi vzorně složenými svetry uviděl to, co venku chybělo. Z nejvyšší police vykukoval ošuntělý plyšový medvídek, kterého měla zjevně v oblíbě natolik, že ho neměla to srdce odložit s ostatními věcmi z dětství pryč. Bylo to něco, na co se mohla každé ráno při oblékání a večer při svlékání dívat. V tom škrobeném bytě představoval střípek vřelosti. Callanach skříň zase zavřel a medvěďův osamělý tesklivý pohled zmizel uvnitř. S pátráním po vrahovi mu nepomůže a úvahy nad zmařeným životem vyšetřování také neurychlí. Za úspěšným vyřešením případů stojí věda, logika a šetření. V Elainině bytě už nic jiného nebylo. Callanach ho při odchodu zamkl a byl rád, že to strnulé ticho nechal za dveřmi.

Telefonický rozhovor s Elaininým exmanželem Ryanem žádné ovoce nepřinesl. Více než rok s ní nebyl v kontaktu. Po obdržení pitevní zprávy oznámili strážníci ještě to odpoledne Elaininu smrt její matce. Callanach byl rád, že to v tomto případě nebyla jeho povinnost. Oznamování úmrtí blízké osoby nebylo jednoduché nikdy, bez ohledu na počet odsloužených let a absolvovaných školení. Média obdržela sdělení brzy poté, s opětovnou žádostí o informace. Callanach vypátral ženu, jejíž narozeninové oslavy v posilovně se Elaine zúčastnila, a zjistil, že to byla ve skutečnosti spíš známá než kamarádka. Chodily spolu na pilates, každou středu a pátek spolu cvičily, ale jinak se nikde jinde nevidaly. Elaine o žádném příteli nemluvila, dozvěděl se od ní, ale ne že by se o takových věcech bavily. Zapadalo to do toho, jak žila. Kolegové z práce se vyjádřili stejně. Takže by si přece, přemítal, musela všimnout někoho, kdo by se kolem ní motal, pozoroval ji, sledoval. Byla to právnička. Věděla, že by se mohla ochránit soudním zákazem přiblížení. To se vrah tak ovládal, že se ani jednou neprozradil?

Elainin diář a korespondence byly zabaveny jako důkazy. Callanach si je vzal domů, očekával ale něco víc než jen schůzky a seznamy úkolů v bodech. Prošel je už tým, který vyšetřoval její pohřešování, a nic užitečného nenašel. Diář měl formát A4, co stránka, to den, a zápisky byly vybroušeně stručné.

Tři týdny před únosem měla poznamenáno: *Hodnocení senior partnerů. Statistika vyřízených případů dobrá. Nutný nárůst vyfakturovaných hodin.* Buxtonová tedy svoji práci dělala dobře, ale neměla hlavu na byznys a neuměla z klientů vyždímat dost peněz. Zvláštní případ sympatické právničky. Callanach prolistoval zbytek stránek a objevil pouze pořádkumilovnou profesionálku, která si každý den pečlivě uspořádala a svůj čas vyplňovala na maximum.

Stránky diáře mu neprozradily nic, co by už nevěděl, ale vzadu bylo za okraj zastrčené oznámení o narození holčičky od nějaké staré kamarádky, která Elaine sdělovala rodinné novinky. Přestěhování, mateřská dovolená, vtip o společné známé. Nic, co by naznačovalo, že se s Elaine v uplynulých měsících, či dokonce letech viděly. Na zpáteční adrese stál Londýn. Za oznámením byl napůl rozepsaný dopis od Elaine. Začínal očekávanou gratulací, komentářem fotek miminka a dotazem ohledně stěhování. Potom se tón změnil.

Moc se omlouvám, že jsem nezvládla dojet na tu oslavu před porodem, ale na křest to podle všeho taky nestihnu. Mám toho teď hodně v práci. Vždycky jsi mi říkala, že beru život moc vážně – začínám si myslet, že jsi měla pravdu! Vynasnažím se nějak brzy dorazit do Londýna. Možná tě obromítm a zarezervuju si dovolenou, jak jsi mi radila. Od rozvodu jsem nikde nebyla. Možná že bych dokonce mohla potkat někoho nového (určitě ho budeš mít radši než Ryana). Je na čase vytáhnout hlavu z knih.

Callanach zavřel oči. Neexistovala žádná správná vražda, žádné spravedlivé a přijatelné podmínky, za nichž se člověku dal vzít život, ale Elaine Buxtonovou krutě okradli. Jak se cítila, když jí došlo, že se stala obětí únosu? Uvědomila si, jak ironické je, že nedopsala dopis popisující sny o dovolené a novém partnerovi, nebo byla příliš zachvá-

cená panikou? Našla nakonec svůj hlas a bila se o život? Callanach papíry odložil. Přecházel po svém malém obývacím pokoji a rukou přitom zabloudil do kapsy, kde narazil na těžítko, které propašoval z Elainina bytu. Vytáhl ho, neposkvrněný povrch zbavil zbloudilé nitky a pokusil se vybavit si přesnou chvíli, kdy ho vzal a jak si to ospravedlnil, ale paměť měl zamlženou. Pomalu a potichu, téměř jako by ho někdo pozoroval, si těžký kus skla strčil pod polštář.

KAPITOLA

OSMÁ

Elaine nespolupracovala a Kinga to rozběšňovalo. Obyčejně byly vulgarismy pod jeho úroveň, ale pokud by byl nucen použít lidovější jazyk, řekl by, že se chovala jako pěkná kráva. Snažil se jí vyzkoušet protézu, ale když ji Elaine vsunul do úst, řvala a sténala, že ji to bolí, že má dásně stále opuchlé. To nechutné stvoření cukalo hlavou sem a tam jako vzteklý pes, jen aby mu v tom zabránilo. Dopředu věděl, že se bude muset vypořádat se sliněním, takže měl navlečené rukavice. Jak ovšem škubala hlavou, přistály mu na tváři proudy hlenu z nosu. Tak tak, že odporem nevrhnul.

Musí svoji novou situaci přijmout. Pokud se nebude učit po dobrém, naučí ji to po zlém. Disciplína jí neuškodí. Ani proteinových nápojů, které jí připravoval, si nevážíla. V půltuctu případů jí musel držet nos a nalít jí ho do úst. Brzy si přestala namlouvat, že by se mohla vyhladovět. King si ze zásuvky v pracovně vzal staré dřevěné pravítko, potom ještě popadl notebook, načež sešel oficiální schodiště a vyšel schodiště neoficiální. Malinkatý odštěpek na kraji palubky, za níž se skrývala klíčová dírka, bude muset obrousit. Takovou lajdáckost si nesmí dovolit. Ne když všechno ostatní vyšlo podle plánu.

Elaine se při jeho příchodu zakabonila. Jako podrážděná pubescentka, pomyslel si. Ale nebude to trvat dlouho. Když jí pomůže překonat tuto fázi, přivede ji k rozumu.. Mlčky přešel k posteli. Navazovat s ní hovor nemělo smysl. Jen by tak vyvolal další scénu. Tuto pomoc, kterou jí poskytne, tuhle tvrdou školu pro její vlastní dobro, bylo nejlepší odbýt hbitě a beze slov. King si ověřil, že řetězy a želíz-

ka na rukách jsou dostatečně utažené, aby sebou nemohla cloumat, a přivodit si tak zbytečná zranění navíc. Pevně zavřela oči a rty k sobě tiskla ještě víc, zjevně předpokládala, že se jí znovu bude pokoušet dávat protézu. Svým chováním dokázala, že pouhým přemlouváním u ní poslušnosti nedosáhne. Došel k závěru, že tohle byla nutnost, za kterou nemohl a kterou si nepřál. Celé to byla její chyba.

Až když jí utáhl řetězy na kotnících, a nohy se jí tím pádem více roztáhly, začala vřeštět. S potěšením konstatoval, že sebevětší hysterie s pouty ani o milimetr nehnula. Bylo od něj prozíravé, že tak pečlivě promyslel, jaká pouta budou do apartmá pro hosty potřeba. King se pronikavě zachechtal. Elaine přestala vřískat a zírala na něj, jako by mu narostla druhá hlava.

„Apartmá pro hosty,“ zahuhlal nahlas.

Ve vteřině opět bulela jako malé dítě. Nemluv na ni, napomenul se. Dokud jí neudělí lekci, musí být zticha. V tu chvíli začala žadonit. Dopředu věděl, že se k tomu dopravuje.

„Profím, ne, profím, nefnáfilňujte mě. Uefmu fi tu protéfu. Budu uf poflouchat.“ King kroutil pomalu hlavou od jednoho ramene k druhému a snažil se tak uvolnit napětí, které v něm vyvolalo její ubohé žadonění. Odměřeně se jí podíval do očí. Snad by ji mohl uklidnit. Koneckonců znásilnění neměl vůbec v úmyslu. Nebyl žádný dobytek. Ke znásilňování byly dohnány pouze odporné pochybné existence, které se toho nemohly dočkat nikde jinde. Ovšem pokud by ji ta vidina děsila natolik, aby u ní navodila poslušnost, proč by neměl tu výhružku použít jako součást portfolia metod, s pomocí nichž si ji plánoval podrobit?

„Ne podrobit,“ zašeptal. „Vychovat. Kruci!“ vykřikl. Proč mluvil sám k sobě? Tou poznámkou o znásilnění ho vyvedla z míry. Musí se soustředit. King vzal pravítko a prudce ji udeřil do holého levého chodidla. Plesknutí působilo jako blesk z čistého nebe. Začal v duchu počítat a dostal se ke čtyřce, než se rozkřičela, poněvadž nespočet ner-

vových zakončení se v tu chvíli konečně spojilo s mozkiem. A teď si už dovolil promluvit.

„To trvalo déle, než bych čekal,“ pronesl. „Němci tomu říkají *Sohlenstreich*, doslova výprask chodidel. Jedná se o prastarou a značně rozšířenou techniku nápravy chování užívanou napříč kulturami po celém světě. Otec mě s ní seznámil v útlém věku. Byl to nadaný vychovatel.“ Třískl ji pravítkem přes druhé chodidlo. Tentokrát věděla, co ji čeká, a začala řvát snad ještě o chvíli dříve, než se dřevo dotklo její kůže. „Účinnost této metody tkví v tom, že je nadmíru bolestivá, nicméně nezanechává takřka žádné stopy ani trvalá poranění. Dám pozor, abych ti v chodidle nezlomil žádné kosti, ačkoliv někdy může dojít k nehodě.“ Opět ji uhodil do levého chodidla.

„Co se týče znásilnění, tak na takové špinavosti zapomeň. Nejsem z těch, co potřebují tak přízemní odměnu.“ Intenzita jejího křiku se blížila hranici snesitelnosti.

„Jestli ten příšerný povyk okamžitě neztišíš,“ řekl a každé slovo zdůraznil úderem střídavě do jednoho a druhého chodidla, „hned tak s tím rozhodně nepřestanu!“ Jedenáct ran v rychlém sledu. Víc než zamýšlel. Bylo ovšem znát, že se žena opanovala, sledovala ho s vytrženými očima a bulela, ale už neječela. Celá se třásla. Byla v šoku, ale z toho se dostane. Lidské tělo je odolnější než mysl.

„Položím ti několik otázek, abych prověřil, že děláš pokroky. Pokud odpovíš správně, nemusíme v tomhle pokračovat a můžeme být zase přátelé. Necháš si nasadit protézu a nebudeš se mi při tom vzpírat?“ Elaine začala zběsile přikyvovat hlavou. „Dobře. A nebudeš s těmi proteinovými nápoji dělat scény a pěkně je vypiješ?“ Zase přikyvování. „A jak se tahle kázeňská technika řekne německy?“ Ticho. Zvedl pravítko do vzduchu.

„Ne, ne, snažím si vzpomenout, opravdu,“ šeptala ochraptělým hlasem. I bez protézy si dávala záležet na tom, aby mluvila jasně, jako nějaká vzorná studentka.

„Nedávala jsi pozor, že, Elaine?“ Šlehl ji pravítkem do pravého cho-

didla, dle svého názoru celkem lehce, ale přesto ho do uší udeřil další brutální zvuk, který ze sebe přitom vyrazila. S přibývajícími podlitinami se patrně stupňovala bolest, pomyslel si.

„Tak rychle, zamysli se...“

„Nevím, nemysli mi to. Už mi neublížujte,“ naříkala.

„*Sohlenstreich*,“ vykřikl a prudce ji švihnul do levého chodidla. „*Sohlenstreich*, řekni to se mnou.“ Padly ještě nějaké rány, dávno je přestal počítat, ale nakonec se stal zázrak. Vyslovovala to společně s ním, pořád dokola, s úderem při každém slově. Už žádné slzy. Elaine se poučila. Zaplavil ho pocit štěstí, byl téměř bez sebe nadšením. Vědomí, že to dokázal a uspěl, že měl celou dobu pravdu, bylo silnější, než si kdy dokázal představit. Ucítil, jak v něm cosi tiše zapředlo. První krok splněn. Změnil ji, přiblížil ji k dokonalosti, přiblížil ji k sobě.

Zahodil pravítko a přešel k ní. „Hodná holčička,“ broukal jí do ucha a z čela umolousaného od potu a slz jí uhlazoval vlasy dozadu. „Jsi moje šikulka, že? Vždyť to nebylo tak těžké. Poslušnost bude odměněna, ale musíš se snažit. Pochop, že pro tebe chci jen to nejlepší. Teď už o tom nemluvme.“ Rozhodl se, že po výkonu trestu může projevit laskavost, a tak jí z kotníků sejmul pouta a jemně jí nohy položil zpátky, jednu vedle druhé. Přitáhla si je k hrudníku a kousla se do spodního rtu. „To se mi podívejme, jak se snažíš být zticha. Do dalšího nápoje ti dám nějaká analgetika na bolest. Bude se ti po nich lépe spát.“ Řetězy na rukou jí povolil natolik, aby se mohla uvolnit.

„Ještě ti chci něco ukázat. Myslím, že se ti to bude líbit.“

Vzal počítač, přitáhl si k čelu postele židli a sedl si k ní, aby na obrazovku viděli oba. Otevřel jednu složku a spustil video. Nejdřív bylo slyšet jen nějaké praskání, obraz byl tmavý a zrnitý, ale brzy hukot v pozadí ztichnul a objevila se velká obrazovka, jejíž spodní část překrývala řada hlav.

„Co to je?“ zašeptala. King se usmál. Na bolest nohou už zapoměla. Tohle bude stát za to.

„Jen počkej,“ řekl. „Za chvíli uvidíš.“

Kostelní varhany začaly hrát *Abide With Me* a na obrazovce se rozběhlo promítání. King pozoroval Elaininu tvář, když se ve předu usadila její matka s tmavými brýlemi na očích a kapesníkem přitisknutým k ústům. Kamera pomalu přešla po davu, v lavicích seděly mlčky a povětšinou se svěšenou hlavou řady smutečně oděných lidí. Elaine v krku zadusila vzlyk.

„Nevím, co to má být,“ zakoktala.

„Nedělej hloupou,“ odvětil King, vzal jí levou ruku do své a začal ji hladit po hřbetu palcem. „Tohle je tvoje poslední rozloučení. Pravda, policie ještě tvoje tělo rodině nevydala, samozřejmě. Kdo ví, jak dlouho se budou toho pytle kostí držet? Ale tohle je tvůj velký odchod. Tvých patnáct minut slávy.“

„Nechci se na to už dívat,“ řekla a odvrátila zrak.

„Ale já ti to nařizuji. Opravdu na tom musím trvat.“

Už se nepodívala jinam. Elaine Buxtonová se učila rychle. Proto si ji vybral.

Její rodina seděla v přední lavici. King je všechny znal jménem a do podrobností odříkával, co o nich věděl, aby mohla docenit, jak zevrubnému výzkumu její život podrobil. Byla to nesmírná pocta, že jí obětoval tolik svého drahocenného času. Na řadu přišlo předčítání z bible, jehož se zhostila sestřenice Maureen, a následoval další zpěv. Potom se slova ujal muž, jehož King neznal. Řeč přednesl skvostně, ve vzpomínkách se vracel roky dozadu, avšak King Elaine z jeho popisu vůbec nepoznával. Vyprávěl o výletu na lyže, který skončil naprostým fiaskem, o dívce, která zářila ve škole, ale zároveň byla duší každého večírku, zmiňoval soukromé vtipy, o nichž by se svět jinak nedozvěděl. Teď se zdálo, že je její život veřejným majetkem. Rozčilovalo ho to, když obřad natáčel. Shromáždilo se tam příliš mnoho lidí a kostel byl plný, takže byla zapotřebí venkovní obrazovka. Policistů tam byly mraky.

„Trochu květnaté, řekl bych,“ podotkl King na závěr.

„Michael,“ řekla Elaine jakoby ze sna. King ji drsně štípl do ruky.

„Kdo to byl?“

„Kamarád z práv,“ odpověděla. „Nejsme v kontaktu. Odstěhoval se do New Yorku.“ Zlostně sledoval, jak se jí oči zalily slzami. Skutečně byla nesnesitelná.

„Měla bys být vděčná. Kolika lidem se poštěstí vidět a slyšet, co jsem ti přinesl? Vážili si tě, milovali a obdivovali tě a ty sis to všechno mohla vyslechnout, aniž bys umřela. Osvobodil jsem tě!“

„Nechte mě jít,“ zaškemrala tiše. „Nikomu to neřeknu. Budu dělat, že mám otřes mozku. Podle mě nejste zlý člověk, jen trochu... pomatený.“

King začal ztěžka oddechnout. Cítil, jak se mu tváře rozpalují. V hlavě mu jako ozvěna zněl zvuk vlastních skřípajících zubů. A ke všemu cítil ji. Na té matraci jako by začala hnít. Už tam byla dvanáct dní a za celou tu dobu se neobtěžovala požádat ho o využití koupelnového vybavení. Za tím účelem v rohu místnosti instaloval sprchový kout a s radostí by na ni při tom dohlédl, pokud by se chovala rozumně. Stačilo se jen zeptat. Smradlavá píča. Převezla ho, nenaučila se nic. Nesnášel, když ho někdo obelhával. Zmýlil se v úsudku. Přepočítal se. Možná že nakonec nebyla ta pravá.

Kingovi vystřelila zpod notebooku ruka a vpálila jí do tváře plast a kov. Elaine se vyděšeně stáhla.

„Pomatený, ty tupá náno? Pomatená seš tady leda ty. Seš mrtvá! Ještě to nechápeš? Všichni si myslí, že je po tobě. Mají tvoji krev, oblečení, tělo a zuby. Zmizelas v propadlišti dějin. Chápete, co to znamená, paní právníčko jedna přechytralá?“ Popadl ji za lem trička u krku a zatlačil svůj obličej do jejího. „Znamená to, že seš moje. Patříš mně a tak to bude. Takže budeš dělat, co se ti řekne a když se ti to řekne, a naučíš se to mít ráda. Nikdo tě nepřijde zachránit. Jejich zármutek přebolí a zapomenou na tebe. Nikdo už tě nehledá.“ Mrskl s ní na polštář a narovnal si šatstvo, věděl, že se musí uklidnit.

„Máš pravdu,“ sykla na něj z postele. „Nehledají mě. Ale hledají tebe. Nikdy nebudeš mít chvíli klid, pořád se budeš ohlížet přes rameno. A až jednou přijdeš domů, budou na tebe čekat přede dveřmi, a to bude...“

Praštil ji do pusy celou paží, až jí hlava šklubla dozadu a z úst jí vytryskla krev. Okamžitě ho to uklidnilo. Přesně o to si řekla. Bezvědomí. Zapomnění. Ale nedonutí ho, aby ji zabil. Stále s ní měl důležité plány. Nejspíš jen bude muset trochu improvizovat. Nechal její pokroucené tělo tak, jak bylo, a odešel. Až se vzbudí, může o svém osudu o samotě hloubat.

KAPITOLA

DEVÁTÁ

Nedostatečný posun v případě doháněl Callanacha k šílenství. Zúčastnil se obřadu k uctění památky Elaine Buxtonové a sledoval ohromný dav lidí shromážděných venku a oplakávajících ženu, kterou většina z nich osobně neznala, ale jež byla ukradena z jejich města. Věděl, co si všichni myslí. Že to mohl být někdo z nich. Že to mohla být jejich manželka, sestra, dcera nebo matka. Takové zločiny zanechávaly na komunitě jizvy stejně rozjitřené, jako byl sežehnutý kus země na místě, kde stávala horská chýše. Lidé se tu sešli nejen proto, aby společně truchlili, ale také aby svou přítomností projeвили to, co nemohli říct nahlas. Díkybohu, že jsem to nebyla já. A na tom není nic špatného, přemítal Callanach, lpět na vlastním životě. O tom vlastně byla celá policejní práce. Hájit a ochraňovat naši příliš krátkou a příliš křehkou existenci.

V následujících dvou týdnech se čas začal vléct. Telefon mu zvonil mihn a mihn. Oslovování veřejnosti v médiích s žádostmi o informace nic nepřineslo. Policie prohledala veškeré Elaininy složky v počítači, diář, e-maily, současné i staré případy. Nic podezřelého nikde nenašli. Sociálním sítím se vyhýbala, přátelům spíše volala, než psala zprávy, na žádné internetové seznamky nikdy nezabloudila. S běžnými vyšetřovacími postupy končili ve slepé uličce. Callanach měl dokonce čas nejen přesypat obsah krabic do zásuvek, ale navíc všechny ty věci více či méně srovnat.

„Neruším?“ zeptala se Ava Turnerová, která právě strčila hlavu do dveří.

„Nemám zrovna práce nad hlavu, jestli to myslíš takhle,“ odpověděl. Za poslední týdny ji viděl několikrát, ale nikdy za takových podmínek, aby se jí mohl omluvit za to, jak se k ní choval. Teď už od večera, kdy ho pozvala na skleničku a on odmítl, uběhla dlouhá doba a bylo mu trapné jí to připomínat.

„Mám nový případ a potřebuju vyslat ven pár lidí navíc, abychom s tím pohnuli. Můžu si tenhle týden půjčit někoho z tvého týmu?“ Usadila se na židli naproti němu.

„Určitě,“ odpověděl. „Prospěje jim, když se pustí do něčeho jiného.“

„Žádný posun?“ zeptala se. „To je na nic.“

„Nesedí to,“ zabručel. „Je zvláštní, že to celé tak pečlivě naplánoval a promyslel do nejmenšího detailu. Vůbec to nepasuje k tomu chaosu kolem vraždy a pomatení mysli, v rámci něhož se zabíjí.“

Ava se zamyslela a nahnula se přitom dopředu, z kolegyně se v tu ránu proměnila v detektiva. „Protože hledáš vysoce organizovaného vraha. Přestal jsi o něm nebo o ní přemýšlet jako o člověku. Pachatel by všechno tohle nedokázal jen tak, mávnutím kouzelného proutku. Hledáš někoho, kdo je puntičkářský i v běžném životě, pravděpodobně až obsedantně, takže nikdy nezmešká schůzku ani oblíbený pořad v rádiu, každý měsíc si všechny svoje činnosti přesně časově rozplánuje a do diáře si poznamenává i to, kdy si naposledy změnil povlečení. Nejdřív hledej člověka. Vraha poznáš až pak.“ Ava vstala. „Takže si od tebe můžu dva lidi vypůjčit?“

„Pod podmínkou, že jeden z nich bude seržant Lively,“ řekl.

„Tak to ani náhodou,“ odvětila.

„Máš dneska večer chvilku na skleničku?“ zeptal se jí, když už byla ve dveřích. Obrátila se, aby mu odpověděla.

„Moc ne,“ řekla.

„Jestli jde o minule...“ Pokrčil rameny. „Přesun sem byl prostě náročný, pořad si zvykám.“

„Ohledně toho přesunu z Interpolu se to tu hemží nejrůznějšími drby. Ale pomluvy se objeví vždycky, když na vyšší pozici dosadí